

Daniels Bog – Nummer Enogtyve

I Mål

Jeff Pippenger

2023-12-16

Vi arbejder os igennem Esajas' syvogtyvende kapitel, for det fastlægger sammenhængen for de følgende kapitler i Esajas. Disse efterfølgende kapitler identificerer den sildige regn som den rette bibelske metode. Metoden, når den erkendes og tages i brug, åbenbarer det profetiske budskab, som, hvis det antages, frembringer en tilsvarende erfaring.

Den 11. september 2001 skal den sang synges over Guds tidligere pagtsfolk, som er syvendedagsadventistfolket, at de bliver gået forbi som Guds folk, fordi de ikke har frembragt de frugter, som Gud havde tilsigtet, at Hans vingård skulle bære. Sangen skulle være baseret på pagtsforholdet, repræsenteret ved den vingård, som Gud havde plantet, og også ved deres forkastelse af anstødsstenen i 1863. De var blevet Laodikea i 1856, og i syv år, eller „syv tider“, eller to tusind fem hundrede og tyve dage, søgte Gud adgang, men de lukkede døren for Ham i 1863.

Siden den 11. september 2001 bliver de bundet i bundter forud for, at de fuldt ud bliver udspøjet af Hans mund ved søndagsloven. Det budskab, som siden den 11. september 2001 skal synges til adventismen, er det laodikeiske budskab, som er vingårdens budskab, der indeholder anstødsstenen, der knuser enhver, som nægter at „se“ og „smage“ den kostelige sten. Løftet til laodikeerne i Esajas' afsnit er, at enhver adventist, som vælger at tage imod denne sidste advarsel, endnu har tid til at „gribe fat i“ Kristi „styrke, så“ de „kan slutte fred med“ Kristus, for Kristus er stadig villig „til at slutte fred med“ dem. Men ved råbet ved midnat, umiddelbart før den snart kommende søndagslov, er denne mulighed for evigt forbi.

I den tidsperiode, som begyndte den 11. september 2001, lovede Gud at lade dem, som „tidligere ikke var et folk“, „en rod af tør jord“, „slå rod“, „blomstre og skyde knopper og fylde jordens flade med frugt.“ Det, som får Isajs rod til at blomstre og skyde knopper, er den sildige regn, for den rod, som skal blomstre og skyde knopper, er profetisk bestemt til at være det banner, der løftes op, og banneret er Isajs rod.

Og på den dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Esajas 11,10.

Den sildige regn fik Isajs rod til at blomstre og skyde knop, begyndende den 11. september 2001, og ved den snart kommende søndagslov vil roden fylde hele jorden med frugt. Søndagsloven i Esajas kapitel syvogtyve er den fremadskridende historie, som også er fremstillet i kapitlerne et til tre i Daniels bog. Den sildige regn begyndte at falde som et let stænk, da folkeslagene blev vrede den 11. september 2001 ved frigivelsen og derpå den umiddelbare tilbageholdelse af islams tredje ve.

"'Begyndelsen på den trængselstid,' som her omtales, henviser ikke til den tid, hvor plagerne skal begynde at blive udgydt, men til en kort periode lige før de bliver udgydt, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens værk går mod sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og nationerne vil være vrede, men holdes i tømme, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil 'sildigregnen,' eller forfriskelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at stå fast i den periode, hvor de syv sidste plager skal blive udgydt." Early Writings, 85.

I dette afsnit præciserer Søster White, at der er en kort periode, hvor frelsen stadig står åben. Den „trængselstid“, hun omtaler, er forskellig fra den store trængselstid, som begynder, når nådetiden fuldstændigt afsluttes. I adventismen omtales den med rette som „den lille trængselstid“ i forhold til den store trængselstid, der begynder, når Mikael står frem. „Den lille trængselstid“ betegner den periode, hvor den nationale undergang begynder med den snart kommende søndagslov, og fortsætter, indtil nådetiden afsluttes.

I historien fra den 11. september 2001 og frem til søndagsloven fremstilles adventismens endelige renselse og dom som foregående under „bestænkningen“ af den sildige regn. Denne periode, hvor den sildige regn, som også er „vederkvælgelsen“, begynder som en „bestækning“, men skrider frem til den fulde udgydelse ved søndagsloven. I denne periode, som begynder, når den tredje vees islam gør folkene vrede, begynder den sildige regn at falde, og nogle genkender den sildige regn og modtager den, og nogle genkender ikke den sildige regn. Nogle erkender, at der sker noget, men de forstår ikke, hvad det er, og de værger sig imod det.

„Mange har i vid udstrækning undladt at modtage den tidligere regn. De har ikke opnået alle de velsignelser, som Gud således har sørget for til dem. De forventer, at manglen vil blive afhjulpet ved den sildige regn. Når den rigeste overflod af nåde bliver skænket, agter de at åbne deres hjerter for at modtage den. De begår en frygtelig fejltagelse. Det værk, som Gud har begyndt i menneskehjertet ved at give sit lys og sin kundskab, må bestandigt føres videre. Hvert menneske må indse sin egen nødvendighed. Hjertet må tømmes for enhver besmittelse og renses til Åndens iboen. Det var ved bekendelse og forsagelse af synd, ved inderlig bøn og ved indvielse af sig selv til Gud, at de første disciple beredte sig til Helligåndens udgydelse på pinsedagen. Det samme værk, blot i større grad, må udføres nu. Da havde det menneskelige redskab kun at bede om velsignelsen og vente på, at Herren fuldkommengjorde værket i ham. Det er Gud, som begyndte værket, og han vil fuldføre sit værk og gøre mennesket fuldkomment i Jesus Kristus. Men der må ikke være nogen forsømmelse af den nåde, som er fremstillet ved den tidligere regn. Kun de, som lever op til det lys, de har, vil modtage større lys. Medmindre vi dagligt går fremad i virkeliggjørelsen af de aktive kristelige dyder, skal vi ikke erkende Helligåndens tilkendegivelser i den sildige regn. Den kan falde på hjerter overalt omkring os, men vi skal ikke skelne den eller modtage den.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

Den sildige regn falder nu, og der er dem, som genkender den og derfor modtager den, og der er dem, som ikke genkender den og derfor ikke modtager den. Den sildige regn må genkendes for at blive modtaget. Den sildige regn er ikke blot en erfaring i sig selv; den er en erfaring, som frembringes ved et budskab, men budskabet kan kun modtages, når den rette metode anvendes til

at fastslå budskabet. Uden at genkende den metode, som fastslår den sildige regns budskab, er det så godt som umuligt at forstå de profetiske lærdomme, som fremstilles i opkomsten og faldet af de riger, der fremlægges i Daniels og Åbenbaringens bøger.

Det banner, som løftes op for verden, identificeres af Esajas som »Isajs rod«, og i kapitel syvogtyve slår de, som »udgår af Jakob«, »rod«. De, som er »Isajs rod«, identificeres dér også som »Israel«, og de er dem, som først blomstrer og skyder knopper og derefter fylder verden med frugt. Naturens love modsiger ikke profetiens love, for det er den samme Lovgiver, som har frembragt både naturen og profetien. Før en plante bærer frugt, må den først komme ud af sin dvale, sådan som det viser sig ved knopperne og derefter ved blomsterne. Det åndelige Israel, som er »Isajs rod«, modtager en fremadskridende udgyldelse af regn. Den begynder med en »overrissing« og tiltager til en fuld udgyldelse, når verden fyldes med den frugt, som banneret fremviser.

I Esajas kapitel syvogtyve fremstilles udgangspunktet for regnens stænkning som noget, der finder sted, når knopperne ”skyder frem”. Når de først ”skyder frem”, identificeres regnen som udgydt ”med mål”. ”Med mål, når det skyder frem.” Den 11. september 2001 begyndte stænkningen af den sildige regn at blive udgydt ”med mål”, for på det tidspunkt var hveden og rajgræsset, eller de vise og de tåbelige, stadig blandet sammen.

„Guds Ånds store udgyldelse, som oplyser hele jorden med hans herlighed, vil ikke komme, før vi har et oplyst folk, som af erfaring ved, hvad det vil sige at være medarbejdere med Gud. Når vi har en fuldstændig, helhjertet indvielse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkende dette ved en udgyldelse af sin Ånd uden mål; men dette vil ikke ske, så længe den største del af menigheden ikke er medarbejdere med Gud. Gud kan ikke udgyde sin Ånd, når selvished og selvhengivelse er så åbenbare; når en ånd råder, som, hvis den blev sat i ord, ville udtrykke Kains svar: ‘Skal jeg vogte min broder?’ Hvis sandheden for denne tid, hvis tegnene, som tiltager på alle sider, og som vidner om, at alle tings ende er nær, ikke er tilstrækkelige til at vække den slumrende energi hos dem, der bekender at kende sandheden, da vil et mørke svarende til det lys, som har skinnet, overtage disse sjæle. Der findes ikke engang skinnet af en undskyldning for deres ligegyldighed, som de vil kunne fremføre for Gud på den store endelige afregnings dag. Der vil ikke være nogen grund at anføre for, hvorfor de ikke levede og vandrede og virkede i lyset af Guds ords hellige sandhed og således gennem deres adfærd, deres medfølelse og deres nidkærhed åbenbarede for en syndsformørket verden, at evangeliets kraft og virkelighed ikke kunne bestrides.“ Review and Herald, 21. juli 1896.

Esajas syvogtyve identificerer historien om begyndelsen på udgyldelsen af den sildige regn, når roden skyder frem af tør jord, og derfra hele vejen igennem, indtil jorden er fyldt med frugt. Kapitlet identificerer, at „med måde, når den skyder frem, vil du gå i rette med den.“ Når den sildige regn bliver målt som et „stænkværk“, udtaler Søster White, at den sildige regn „kan falde på hjerter overalt omkring os, men vi skal ikke skelne eller modtage den.“

Dermed identificerer hun en menighed, som er blandet med sådanne, der erkender regnens fald, og andre, som ikke erkender det. I det foregående afsnit identificerer hun, at når Gud udgyder den sene regn uden mål, markerer det det tidspunkt, hvor der ikke længere er nogen blanding af kloge og dårlige jomfruer, idet hun siger: „Når vi har en fuldstændig, helhjertet indvielse til Kristi

tjeneste, vil Gud anerkende dette ved en udgydelse af sin Ånd uden mål; men dette vil ikke ske, så længe den største del af menigheden ikke er medarbejdere med Gud.“

Den største del af menigheden, eller flertallet af menigheden, fremstilles i Matthæus femogtyve som dårlige jomfruer, for bibelsk er „mange“ kaldede, men „få“ er udvalgte. De kloge og de dårlige adskilles i forsynets styrelse ved krisen ved midnat, som går forud for den snart kommende søndagslov. Adskillelsen frembringer et folk, som derefter kan modtage Åndens fulde udgydelse i sildigregnen og blive den „nation, der fødes på én dag“. Da vil Isajs rod blive løftet op som et banner og fylde verden med frugt.

Esajas syvogtyve identificerer, at da den sildige regn begyndte at blive udgydt »med mål«, den 11. september 2001, »skal du gå i rette med den«. »Med mål, når den skyder frem, skal du gå i rette med den.« Begivenheden den 11. september 2001 blev straks genstand for debat i verden og i kirken. Den dag i dag – mere end tyve år senere – findes der stadig argumenter imod at tilskrive disse begivenheder en handling fra islams side, i modsætning til en eller anden form for globalistisk sammensværgelse. Den debat, der er forbundet med ankomsten af den sildige regns stænkelse, begyndte den 11. september 2001, men de debatter, som føres i verden, er ikke den »debat«, der identificeres i Guds profetiske Ord. Debatten handler om forudsigelser som den følgende.

„Ved en lejlighed, da jeg var i New York City, blev jeg i nattens timer kaldet til at se bygninger rejse sig etage efter etage mod himlen. Disse bygninger blev garanteret som brandsikre, og de blev opført for at herliggøre deres ejere og bygherrer. Højere og stadig højere rejste disse bygninger sig, og i dem blev de kostbareste materialer anvendt. De, som disse bygninger tilhørte, spurgte ikke sig selv: ‘Hvordan kan vi bedst herliggøre Gud?’ Herren var ikke i deres tanker.“

„Jeg tænkte: »Ak, om dog de, som således investerer deres midler, kunne se deres fremgangsmåde, sådan som Gud ser den! De ophober prægtige bygninger, men hvor tåbelig er deres planlægning og deres udtænken i universets Herskers øjne. De gransker ikke med hjertets og sindets fulde kræfter, hvorledes de kan herliggøre Gud. Dette, menneskets første pligt, har de tabt af syne.«”

“Da disse høje bygninger skød op, frydede ejerne sig i hovmodig ærgerrighed over, at de havde penge til at bruge på at tilfredsstille selvet og vække deres naboers misundelse. Meget af de penge, som de således investerede, var erhvervet ved udpresning, ved at undertrykke de fattige. De glemte, at der i himmelen føres regnskab over enhver forretningstransaktion; enhver uretfærdig handel, enhver svigagtig handling, er dér optegnet. Tiden kommer, da mennesker i deres bedrag og overmod vil nå et punkt, som Herren ikke vil tillade dem at overskride, og de skal lære, at Jehovas langmodighed har en grænse.”

”Den næste scene, der blev fremstillet for mig, var en brandalarm. Mennesker så på de høje og angiveligt brandsikre bygninger og sagde: »De er fuldkommen sikre.« Men disse bygninger blev fortæret, som om de var gjort af beg. Brandsprøjterne kunne intet gøre for at standse ødelæggelsen. Brandfolkene var ude af stand til at betjene sprøjterne.” Testimonies, bind 9, s. 12, 13.

Adventistkirken søgte umiddelbart efter den 11. september 2001 at skjule sådanne passager som denne for verden. Hvordan kunne dette ikke handle om New York City og de uhyre høje bygninger, hvor brandkøretøjerne ikke kunne standse de efterfølgende brande? Hvordan kunne en sådan passage fra de skrifter, som Adventistkirken bekender er skrevet af en profetinde, ikke blive forkyndt fra hustagene efter en sådan opfyldelse som den?

Ankomsten af udgydelsen af den sildige regn, som markerer ankomsten af den profetiske „strid“, identificerer også adventismens endelige oprør, for det er dér, de fuldt ud forkaster de klare og enkle ord fra den, de identificerer som profetinden for resten.

„Satan søger uophørligt at påtvinge det falske for at bortlede fra sandheden. Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd uden virkning. ‘Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde’ (Ordsprogene 29:18). Satan vil virke snedigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at rokke tilliden hos Guds restfolk til det sande vidnesbyrd.

"Der vil blive optændt et had imod Vidnesbyrdene, som er satanisk. Satans virke vil være at rokke menighedernes tro på dem, af denne grund: Satan kan ikke have så fri bane til at indføre sine bedrag og binde sjælene i sine vildfarelser, dersom Guds Ånds advarsler, irettesættelser og råd bliver taget til følge." Selected Messages, bog 1, 48.

Den profetiske sammenbinding af både hveden og ukrudtet begyndte den 11. september 2001 med oprøret mod Profetiens Ånd, hvilket markerede afslutningen på et gradvist oprør, som begyndte mod Bibelen i 1863.

„Vi som et folk bekender at have sandheden forud for ethvert andet folk på jorden. Da bør vort liv og vor karakter være i harmoni med en sådan tro. Den dag er lige over os, da de retfærdige skal bindes som kosteligt korn i neg til den himmelske lade, medens de ugudelige, ligesom rajgræsset, samles til den sidste store dags ild. Men hveden og rajgræsset ‘vokser sammen indtil høsten.’“ Testimonies, bind 5, 100.

Hvordan kunne adventismen ignorere følgende passage, som direkte fastslår, at når disse bygninger blev revet ned, ville Åbenbaringen atten, vers et til tre, blive opfyldt?

”Hvordan er det kommet dertil, at det ord er blevet udbredt, som jeg skulle have erklæret, at New York skal bortskylles af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger rejse sig der, etage på etage: ‘Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden vældigt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, der kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys angående, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet om ved Guds magts venden og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, ét berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis rædsel vi ikke kan forestille os.” Review and Herald, 5. juli 1906.

Det spørgsmål, vi her behandler, er ikke, om disse skriftsteder blev opfyldt den 11. september 2001, for det blev de uden tvivl, men det spørgsmål, vi søger at behandle, er den »debat«, som

skulle begynde på det tidspunkt. Debatten drejede sig om korrekt eller ukorrekt metodologi. Adventistkirken begyndte sin forkastelse af William Millers fjorten regler for profetisk fortolkning i 1863, og de er nu nået til det punkt, hvor man ikke kan købe en bog om bibelstudium skrevet af adventistiske teologer, som ikke gentagne gange anbefales af teologerne inden for frafalden protestantisme og romersk katolicisme. Fra 1863 til 2001, og endnu i dag, blev den metodologi, som oprindeligt var repræsenteret ved William Millers regler for profetisk fortolkning, tilsidesat til fordel for romersk katolicismes og den frafaldne protestantismes metodologi. Den profetiske »debat«, som begyndte, da Åbenbaringen atten, vers et til tre, blev opfyldt, drejede sig om sand eller falsk metodologi.

Vi vil fortsætte vor behandling af „striden“ i det syvogtyvende kapitel af Esajas i den næste artikel.

„Vi bør selv vide, hvad der udgør kristendommen, hvad sandheden er, hvad den tro er, som vi har modtaget, hvad Bibelens regler er — de regler, der er givet os fra den højeste myndighed.“
The 1888 Materials, 403.